

Sygn. I C 1921/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant: st. sekr. sądowy Elżbieta Marciniak

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2019 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa G. C., A. Z., A. G. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługo Handlowe "N. (...)" sp. cywilna (...), A. G., G. C. z/s w T.

przeciwko M. F.

o zapłatę

orzeka

I. zasądza od pozwanej M. F. solidarnie na rzecz powodów G. C., A. Z., A. G. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługo Handlowe "N. (...)" sp. cywilna (...), A. G., G. C. z/s w T. kwotę 1.470,52 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt złotych pięćdziesiąt dwa grosze) z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia 01.08.2018 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanej M. F. solidarnie na rzecz powodów G. C., A. Z., A. G. prowadzących działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługo Handlowe "N. (...)" sp. cywilna (...), A. G., G. C. z/s w T. kwotę 317 zł (trzysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1921/18

UZASADNIENIE

Powodowie G. C., A. Z., A. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Usługo Handlowe "N. (...)" sp. cywilna (...), A. G., G. C. z/s w T., reprezentowani przez radcę prawnego P. M. (1), w pozwie złożonym w dniu 1 sierpnia 2018 r. wnosili o zasądzenie na ich rzecz od pozwanej M. F. kwoty 1470,52 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 1 sierpnia 2018 r. do dnia zapłaty. Ponadto wnosili o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego zgodnie z normami.

W uzasadnieniu pozwu powodowie wskazali, że pozwana za pośrednictwem strony internetowej feniko.pl złożyła w dniu 2 listopada 2017 r. wniosek o udzielenie pożyczki. W tym samym dniu do pozwanej została przesłana korespondencja za pośrednictwem e-mail celem uiszczenia opłaty 1 grosz na potwierdzenie pozytywnej woli zawarcia umowy pożyczki. W dniu 2 listopada 2017 r. pozwana dokonała wpłaty 1 grosza potwierdzając w ten sposób wolę zawarcia umowy. Pozwanej został przesłany dokument umowy pożyczki wraz z wzorem odstąpienia od umowy i formularzem informacyjnym. Tym samym pozwana zawarła z (...) sp. z (...) umowę pożyczki na kwotę 1348,36 zł, która miała być spłacona w 4 ratach miesięcznych do dnia 5 każdego kolejnego miesiąca, zgodnie z harmonogramem

pożyczki . W dniu 3 listopada 2017 r. wierzytelność z tytułu umowy pożyczki została przeniesiona na rzecz P.H.U. (...) s.c. G. C., A. G., A. Z., a następnie w dniu 4 listopada 2018 r. na rzecz R. C.. Powód nabył powierniczo dochodzoną pozwem wierzytelność na podstawie umowy z dnia 19 lutego 2018 r. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami umownymi z dnia 13 grudnia 2017 r. Powód wezwał pozwaną do spełnienia świadczenia w dniu 16 maja 2018 r. Wobec nie spłacenia zobowiązania powód wystąpił z żądaniem zasądzenia należności, na którą składają się: należność główna w wysokości 1348,36 zł, odsetki umowne z tytułu niespłaconych odsetek kapitałowych w kwocie 29,10 zł, odsetki za opóźnienie od niespłaconych w terminie rat pożyczki w kwocie 22,72 zł oraz kwota 70,34 zł z tytułu odsetek za opóźnienie od zadłużenia przeterminowanego od niespłaconego kapitału pożyczki liczonych od dnia wymagalności całej pożyczki tj. od dnia 6 marca 2018 r. do dnia 19 lipca 2018 r., zgodnie z §9 pkt 4 w zw. z §8 pkt 2 umowy pożyczki. Ponadto na podstawie art. 482§1 k.c. powód dochodzi od pozwanej zapłaty dalszych odsetek umownych za opóźnienie liczonych od kwoty 1470,52 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. (pozew k. 3-6 akt).

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Ciechanowie w dniu 28 sierpnia 2018 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym roszczenie powoda zostało uwzględnione w całości (nakaz k. 9 akt).

Odpis nakazu został doręczony pozwanej w dniu 28 września 2018 r. (potwierdzenie odbioru pisma k. 35 akt).

Pozwana M. F. wniosła od nakazu sprzeciw w dniu 12 października 2018 r. Pozwana M. F. wnosiła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu wg. norm przepisanych. Pozwana zakwestionowała zasadność powództwa zarówno co do zasady jak i co do wysokości. W ocenie pozwanej powód nie udowodnił swojego roszczenia i z tych względów powinno ono być oddalone. Pozwana nie zgłosiła żadnych wniosków dowodowych (sprzeciw k. 36-40, 44-48 akt).

Zarządzeniem z dnia 25 października 2018 r. sprzeciw M. F. został uznany za złożony w terminie.

W odpowiedzi na sprzeciw pozywanej M. F. powód podtrzymał żądanie pozwu w całości i oświadczył, że zarzuty podniesione przez pozwaną są bezprzedmiotowe i nie znajdują odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawa. Zdaniem powoda umowa została zawarta zgodnie z warunkami wynikającymi z art. 60 k.c.. Ponadto zgodnie z § 11 umowy pozwanej przysługiwało prawo odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od jej zawarcia, czego nie uczyniła.. Kwota pożyczki została udostępniona pozwanej na numer rachunku bankowego, z którego dokonano opłaty weryfikacyjnej oraz który wskazano we wniosku o pożyczkę. Powyższe twierdzenia nie wymagają uwierzytelnienia, gdyż zgodnie z art. 7 ustawy prawo bankowe dokumenty sporządzone na podstawie tej umowy nie wymagają pieczęci ani podpisu i mogą być składane w formie elektronicznej. Prowizja zastosowana w niniejszej umowie znajduje swoje uzasadnienie w art. 36 a ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim Ponadto możliwość nałożenia na konsumenta obowiązku zapłaty prowizji jest wynikiem zgody ustawodawcy na jej zastrzeżenie przez kredytodawców, co wynika z art. 5 pkt 6 i art. 10 ust 1 pkt 10 ustawy o kredycie konsumenckim. Żądanie dalszych odsetek oparte jest na art. 359 § 2 k.c. i art. 482§2 k.c. (odpowiedź na sprzeciw k. 51-55 akt).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 listopada 2017 r. M. F. złożyła wniosek o udzielenie pożyczki za pośrednictwem konta użytkownika w serwisie feniko.pl (dowód: wniosek k. 10-11 akt).

W dniu 2 listopada 2017 r. pozwana dokonała przelewu weryfikacyjnego na wskazane konto 1 grosza, przez co zawarła w formie elektronicznej umowę pożyczki. (dowód: wydruk k. 12-13 akt).

Przedmiotem zawartej w dniu 2 listopada 2017 r. przez M. F. umowy pożyczki gotówkowej z (...) sp. z (...). w T. było udzielenie pozwanej pożyczki gotówkowej w kwocie 1348,36 zł na okres od dnia 2 listopada 2017 r. do dnia 5 marca 2018 r. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 1377,47 zł, przy czym kapitał pożyczki udostępnionej pozwanej wynosił 1000 zł. Pozostała część kapitału stanowiła sumę przeznaczoną na pokrycie prowizji, zgodnie z § 10 umowy. Spłata pożyczki miała nastąpić w 4 ratach miesięcznych płatnych do dnia 5 każdego kolejnego miesiąca począwszy

od 5 grudnia 2017 r. Planowane odsetki strony ustaliły na 29,10 zł. Zgodnie z §8 umowy niespłacenie każdej raty pożyczki w terminie powoduje uznanie niespłaconej kwoty za zadłużenie przeterminowane. Od kwoty niespłaconego zadłużenia przeterminowanego pożyczkodawca może naliczyć odsetki w wysokości odsetek maksymalnych. W § 11 umowy zostało zastrzeżone prawo do odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy. Z prawa do odstąpienia od umowy pozwana nie skorzystała (dowód: umowa k. 14-19 akt).

W dniu 3 listopada 2017 r. wierzytelność z tytułu umowy pożyczki została przeniesiona na rzecz P.H.U. (...) s.c. G. C., A. G., A. Z., a następnie w dniu 4 listopada 2018 r. na rzecz R. C.. Powód nabył powierniczo dochodzoną pozwem wierzytelność na podstawie umowy z dnia 19 lutego 2018 r. Pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego kwota niespłaconej należności głównej stała się wymagalna wraz z odsetkami umownymi z dniem 13 grudnia 2017 r. Powód wezwał pozwaną do spełnienia świadczenia w dniu 16 maja 2018 r. (dowód: umowy k. 21-28 akt, wezwanie do zapłaty k. 30-32 akt).

Na dzień wniesienia pozwu, do spłaty pożyczkobiorcy pozostała: należność główna w wysokości 1348,36 zł, odsetki umowne z tytułu niespłaconych odsetek kapitałowych w kwocie 29,10 zł, odsetki za opóźnienie od niespłaconych w terminie rat pożyczki w kwocie 22,72 zł oraz kwota 70,34 zł z tytułu odsetek za opóźnienie od zadłużenia przeterminowanego od niespłaconego kapitału pożyczki liczonych od dnia wymagalności całej pożyczki tj. od dnia 6 marca 2018 r. do dnia 19 lipca 2018 r., (dowód: pozew k. 3-6 akt, wyliczenie k. 32 akt).

Należności dochodzonej pozwem pozwana nie zapłaciła (bezsporne).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez powoda do akt sprawy. Sąd jako wiarygodne ocenił dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości.

Pozwana kwestionowała zawarcie umowy. Jednakże pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów na potwierdzenie faktu, iż złożone przez powoda dowody potwierdzające zawarcie umowy na odległość, są niewiarygodne. Tym samym, mając na uwadze treść art. 6 k.c., Sąd uznał oświadczenie pozwanej za nieudowodnione.

W niniejszej sprawie, na podstawie art. 232 k.p.c. zdanie drugie, Sąd dopuścił dowód z dokumentów złożonych w trakcie postępowania. Fakt istnienia tych dokumentów wynikał już z dołączonych do pozwu dokumentów. Prawdziwość dokumentów nie był przez pozwaną kwestionowana, ani nie budzi wątpliwości. Sąd uwzględnił wszystkie dokumenty dołączone do pozwu i złożone przez powoda. Przedłożone dokumenty rzeczywiście były sporządzone, a w ich treść nie ingerowano, nie były przerabiane. W tej sytuacji Sąd uznał, iż dołączone dokumenty stanowią uzupełnienie dowodów stanowiących załącznik do pozwu i dlatego mogą stanowić podstawę do wydania w sprawie rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 505 §2 k.p.c. w razie prawidłowego wniesienia sprzeciwu nakaz zapłaty traci moc w części zaskarżonej sprzeciwem. Sprzeciw jednego tylko ze współpозwanych o to samo roszczenie oraz co do jednego lub niektórych uwzględnionych roszczeń powoduje utratę mocy nakazu jedynie co do nich.

Zakres zaskarżenia sprzeciwem decyduje, w jakim zakresie sprawa będzie rozpatrywana po wniesieniu sprzeciwu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2004 r., III CZP 57/04, OSNC 2005, nr 10, poz. 171). Artykuł 505 § 2 k.p.c. wskazuje, że wniesienie sprzeciwu przez jednego z pozwanych ponoszących wspólnie odpowiedzialność, nie odnosi skutku wobec pozostałych pozwanych. Nakaz traci moc zatem jedynie w stosunku do tego z pozwanych, który złożył sprzeciw. Przepis ten precyzuje również, że w wypadku złożenia sprzeciwu co do jednego lub niektórych roszczeń uwzględnionych nakazem zapłaty, nakaz traci moc jedynie w tej części.

Ponieważ pozwana M. F. złożyła sprzeciw w terminie, nakaz stracił moc i sprawa została skierowana do rozpoznania na rozprawie.

Powód wykazał w toku procesu, że nabył wierzytelność na podstawie umów przelewu, w tym umowy przelewu powierniczego wierzytelności z 19 lutego 2018 r..

Zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

W myśl art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Norma zawarta w art. 511 k.c. nie wymaga zawarcia umowy przelewu w formie pisemnej, a jedynie tego, aby istniało pismo, które potwierdza dokonanie przelewu wierzytelności. Sąd w niniejszym składzie podziela w całości rozważania Sądu Apelacyjnego w Katowicach zawarte w wyroku z 8 marca 2005 r., sygn. akt I ACa 1516/04, opublik. OSA 2005/12/44, który podkreślił: "Ustawodawca w art. 511 k.c. mówi o "stwierdzeniu" przelewu wierzytelności pismem, a nie o zawarciu przelewu w formie pisemnej. Czym innym jest dokonanie czynności prawnej w formie pisemnej, a czym innym "stwierdzenie" pismem, iż określona czynność została dokonana. "Stwierdzenie pismem" nie odnosi się bowiem do formy czynności prawnej, a jedynie do istnienia pisma stwierdzającego, że umowa przelewu została przez strony zawarta.". Dalej Sąd ten zasadnie podkreśla: "W sytuacji gdy obie strony zgodnie twierdzą, że doszło do przelewu wierzytelności z umowy ubezpieczenia i że obie strony miały taki zamiar i cel umowy na względzie - zbędne są rozważania i dokonywanie wykładni oświadczeń woli w tym przedmiocie. Dokonywanie takiej wykładni ma bowiem sens wówczas, gdy stanowiska stron umowy różnią się."

Na skutek przelewu wierzytelności doszło do zmiany strony stosunku zobowiązaniowego po stronie wierzyciela, a zatem powód jest legitymowany czynnie do występowania w niniejszym procesie. Znajdujące się w aktach sprawy dokumenty potwierdzają w myśl art. 511 k.c., że do zawarcia umowy doszło. Nadto zostało przedłożone przez powoda wezwanie, którym zawiadomił on pozwaną o zawarciu umowy cesji z wierzycielem. W myśl art. 515 k.c. jeżeli dłużnik, który otrzymał o przelewie pisemne zawiadomienie pochodzące od zbywcy, spełnił świadczenie do rąk nabywcy wierzytelności, zbywca może powołać się wobec dłużnika na nieważność przelewu albo na zarzuty wynikające z jego podstawy prawnej tylko wtedy, gdy w chwili spełnienia świadczenia były one dłużnikowi wiadome. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a nabywcą wierzytelności.

W niniejszej sprawie między stronami doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, co potwierdziły dokumenty złożone przez powoda: wydruk wniosku złożonego w serwisie feniko.pl i dowód dokonania przelewu zgodnie z warunkami umowy.

Do zawarcia umowy – najogólniej rzecz ujmując - dochodzi poprzez złożenie zgodnych oświadczeń woli co najmniej 2 stron, zmierzających do wywołania określonych w jej treści skutków prawnych. Kodeks cywilny reguluje 3 najbardziej typowe sposoby (tryby) zawarcia umowy – przez przyjęcie oferty, w wyniku przeprowadzonego przetargu oraz przez negocjacje (rokowania). Natomiast stricte ustawową definicję oferty zawiera treść art. 66 § 1 k.c. zgodnie z którym przez ofertę rozumie się oświadczenie drugiej stronie woli zawarcia umowy, określające istotne postanowienia tej umowy. Chodzi tu zatem o stanowczą propozycję oferenta zawarcia jakiejkolwiek umowy, która to propozycja zarazem zawiera konieczne elementy jej treści. (Z. R., Prawo Cywilne – część ogólna, C.H. B., 2009 r., str. 276). Oferta nie musi zawierać pełnej treści proponowanej umowy. Wymagane jest co najmniej określenie wszystkich elementów przedmiotowo istotnych proponowanej umowy (essentialia negotii), które ją charakteryzują i indywidualizują, innymi słowy jest to minimum treści, jakie dana umowa musi zawierać by wywołała skutki prawne. Wystarczające jest z reguły powołanie się na szczegółowe dane zawarte w dołączonych prospektach, katalogach, czy innych informacjach, które stanowią integralną część umowy. (K. Pietrzykowski, Komentarz do art. 66 k.c. w lex: 2015) D. tym cechom oferty umowa może dojść do skutku (zostać zawarta) w następstwie prostego jej przyjęcia przez oblata. Następstwem złożenia oferty jest powstanie stanu związania oferenta złożoną ofertą. Stan ten powstaje w różnym czasie – w zależności od tego, czy oferta kierowana jest do indywidualnie określonego adresata, czy też do nieoznaczonego kręgu adresatów

(ad incertis personas). W pierwszym wypadku wiąże ona od momentu udostępnienia jej adresatowi w taki sposób, że mógł zapoznać się z jej treścią (art. 61 § 1 k.c.) (np. oferta sprzedaży samochodu skierowana w stosunku do konkretnej osoby - sąsiada), natomiast w drugim wypadku wiąże od chwili jej ogłoszenia (np. oferta sprzedaży towaru – jajek, ziemniaków, skierowana do nieokreślonej liczby kupców na targu). W okresie związania ofertą oferent musi „pozostawać w stanie gotowości” do wykonania umowy, licząc się z przyjęciem oferty przez oblata. Przepis art. 66 § 2 k.c. rozróżnia 2 sytuacje komunikacji oferenta i oblata. Pierwsza sytuacja polega na złożeniu oferty w obecności drugiej strony albo złożeniu jej za pośrednictwem bezpośredniego porozumiewania się na odległość („złożenie oferty między obecnymi”), tzn. chodzi o taką sytuację, gdy strony są oddalone od siebie, ale komunikują się za pomocą urządzeń działających w ten sposób, że proces komunikacji nie jest podzielony na wyraźnie odrębne i rozłożone w czasie zespoły czynności każdej ze stron, a komunikat jednej strony w chwili jego wysłania lub niezauważalnie później dociera do drugiej (np. telefon, komunikator internetowy – skype, czat) W tym przypadku oferta przestaje wiązać, jeżeli nie zostanie przyjęta niezwłocznie, czyli bez uzasadnionej zwłoki. Pojęcie to oznacza pewien zakres czasu przeznaczony do namysłu oblata, który winien trwać nie dłużej niż trwa wzajemne spotkanie czy rozmowa w toku których została złożona oferta. Druga sytuacja „oferta złożona w inny sposób”, tzw. złożenie oferty między nieobecnymi, polega na tym, że oferent przekazał swoje oświadczenie oblata za pomocą takich środków łączności, których użycie powoduje rozdzielanie procesu komunikacji na odrębne i rozłożone w czasie zespoły czynności każdej ze stron, a pomiędzy nadaniem komunikatu przez jedną stronę, a otrzymaniem go przez drugą stronę może upłynąć pewien czas (np. tradycyjna droga pocztowa, faks, komunikacja elektroniczna, tj. e-mail – metoda offline). W tym przypadku oferta przestaje wiązać z upływem czasu, w którym składający ofertę mógł w zwykłym toku czynności otrzymać odpowiedź wysłaną bez uzasadnionego opóźnienia. (E. Gniewek, Komentarz do art. 66 k.c. w lex: 2015). Adresat oferty może ją w całości przyjąć, lub odrzucić. Nie ma natomiast możliwości wprowadzenia jakichkolwiek zmian lub uzupełnień do treści proponowanej umowy. W wyniku przyjęcia przez oblata umowy dochodzi do zawarcia umowy.

Składnie ofert w postaci elektronicznej reguluje art. 66¹ § 1 k.c. Regulacja ta ma charakter przepisu szczególnego, wyłączającego w zakresie w nim uregulowanym stosowanie art. 66 i art. 67-70 k.c. Normalizacja ta dotyczy ofert składanych przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, metodą on-line umożliwiającą bezpośredni kontakt kontrahentów. Zazwyczaj są to oferty na stornach internetowych www, skierowane do nieograniczonego kręgu osób (ad incertis personas).

Złożenie oświadczenia zawierającego ofertę następuje z chwilą wprowadzenia go do środka komunikacji w taki sposób, że adresat może się zapoznać z jego treścią (art. 61 § 2 k.c. – moment doręczenia elektronicznego oświadczenia woli). „Oświadczenie woli w postaci elektronicznej dokonywane online zostaje złożone z chwilą jego przejścia do systemu informatycznego prowadzonego i kontrolowanego przez odbiorcę, to jest w momencie przyjęcia oświadczenia przez serwer odbiorcy i zarejestrowania na nim odpowiednich danych (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2003 r., sygn. akt V CZ 127/03). W odróżnieniu od „nieelektronicznego” oferowanego trybu zawierania umów określonego w art. 66 k.c. stan związania oferenta ofertą elektroniczną zgodnie z art. 66¹ § 1 k.c. wiąże, jeżeli druga strona niezwłocznie potwierdzi jej otrzymanie. Dla umów zawieranych przy pomocy urządzeń elektronicznych konieczne jest zatem spełnienie dodatkowego elementu, a mianowicie **niezwłocznego potwierdzenie otrzymania oferty przez oblata**. Takie rozwiązanie chroni użytkownika sieci, który ma prawo wiedzieć czy jest swoją ofertą związany, jak również daje ono możliwość wycofania oferty przez oferenta, aż do chwili otrzymania potwierdzenia jej otrzymania przez oblata. (...) należy określić jako czas potrzebny do tego, by bez nieuzasadnionej zwłoki zapoznać się z treścią oferty i wysłać potwierdzenie, przy uwzględnieniu rodzaju środka wykorzystanego do jego przesłania (P. Nazaruk, Komentarz do art. 66¹ k.c., w:lex 2015). Zdaniem komentatora W. R. w ramach kontaktu online potwierdzenie niezwłoczne oznacza potwierdzenie dokonane w chwili obecności adresata na stronie internetowej oferenta; zaś w przypadku ofert bardziej skomplikowanych „niezwłoczność” oznaczać będzie „czas potrzebny do tego, by bez nieuzasadnionej zwłoki zapoznać się z treścią oferty i wysłać potwierdzenie, przy uwzględnieniu rodzaju środka wykorzystanego do jego przesłania”. W zależności od konkretnego przypadku „niezwłoczność” może trwać kilka sekund, godzin lub dni. Kodeks nie formuje zasady w jakiej postaci adresat powinien złożyć nadawcy potwierdzenie otrzymania oferty. Należy zatem uznać, że może być ono złożone zarówno

na nośniku elektronicznym, jak i za pomocą tradycyjnych metod przekazywania informacji (np. faksem, zwykłą drogą pocztową, czy za pomocą poczty e-mail). Do czasu złożenia potwierdzenia otrzymania oferty przez oblatę oferta nie wiąże oferenta. **Potwierdzenie przez adresata otrzymania oferty** powoduje skutek prawny w postaci związania ofertą. Potwierdzenie nie stanowi przyjęcia oferty, a jedynie informację, że została ona adresatowi doręczona. Termin związania ofertą jest oznaczony w treści oferty, zaś w braku takiego wskazania ustalany jest w oparciu o art. 66 § 2 k.c. Złożenie **oświadczenia o przyjęciu oferty** skutkuje zawarciem umowy. Natomiast brak niezwłocznego potwierdzenia powoduje, że nie powstaje stan związania ofertą, a zatem nie dochodzi do zawarcia umowy. Reasumując do zawarcia umowy w obrocie elektronicznym konieczne są dwie czynności, najpierw potwierdzenia otrzymania oferty, a następnie jej przyjęcie, obydwa oświadczenia składa oblat. Możliwa jest jednak sytuacja, w której potwierdzenie otrzymania oferty oraz oświadczenie woli o jej przyjęciu zostaną złożone w tym samym czasie.

Na przedsiębiorcy składającego elektroniczną ofertę ustawodawca nałożył obligatoryjne dodatkowe szczególne informacyjne obowiązki, niezależnie od tego to kogo kierowana jest oferta (czy jest nim konsument, czy też drugi przedsiębiorca). Obowiązki te wprost wymienia § 2 art. 66¹ k.c., zgodnie z którym przedsiębiorca składający ofertę w postaci elektronicznej jest obowiązany przed zawarciem umowy poinformować drugą stronę w sposób jednoznaczny i zrozumiały o:

- 1) czynnościach technicznych składających się na procedurę zawarcia umowy;
- 2) skutkach prawnych potwierdzenia przez drugą stronę otrzymania oferty;
- 3) zasadach i sposobach utrwalania, zabezpieczania i udostępniania przez przedsiębiorcę drugiej stronie treści zawieranej umowy;
- 4) metodach i środkach technicznych służących wykrywaniu i korygowaniu błędów we wprowadzanych danych, które jest obowiązany udostępnić drugiej stronie;
- 5) językach, w których umowa może być zawarta;
- 6) kodeksach etycznych, które stosuje, oraz o ich dostępności w postaci elektronicznej.

Z treści w/w przepisu wynika, że informacje te oferent ma udzielić kontrahentowi przed zawarciem umowy, bowiem jak wskazuje komentator P. M. - informacje te, mają uświadomić kontrahentowi, w jaki sposób dojdzie do zawarcia umowy i jakie są skutki prawne jego czynności, a także ułatwiają mu podjęcie decyzji o zawarciu lub nie zawarciu umowy. Informacje udzielane przez przedsiębiorcę nie muszą być wyrażone w postaci językowej, mogą być to komunikaty graficzne lub animacyjne. Jednakże muszą być zrozumiałe jednoznaczne i wyczerpujące, aby istniała łatwa możliwość ustalenia przez odbiorcę znaczenia komunikatu, nadanego przez samego autora. Wprowadzone przez ustawodawcę restrykcję w stosunku do przedsiębiorcy mają na celu przede wszystkim ochronę interesów osób uczestniczących w wirtualnym „handlu elektronicznym”.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy w pierwszej kolejności zważyć, iż powód wykazał wszystkie powyżej wskazane istotne warunki umowy, które zostały przyjęte przez pozwaną.

Zdaniem Sądu pozwana przyjęła ofertę zawarcia umowy w takiej wersji jak była ona opublikowana na stronie (...) spółki (...). Powódka miała możliwość zapoznania się i przeanalizowania treści oferty, która zawierała informację o oprocentowaniu i obciążeniach. Tym samym umowa została zawarta zgodnie z świetle art. 60 k.c.. Ponadto zgodnie z § 11 umowy pozwanej przysługiwało prawo odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od jej zawarcia, czego pozwana nie uczyniła. Kwota pożyczki została udostępniona pozwanej na numer rachunku bankowego, z którego dokonano opłaty weryfikacyjnej oraz który wskazano we wniosku o pożyczkę. Możliwość zawarcia umowy o kredyt konsumencki na odległość przewidziana jest w art. 5 pkt 13 ustawy o kredycie konsumenckim. Pożyczkodawca udzielił wszystkich informacji o kredycie zgodnie z art. 13 ustawy o kredycie konsumenckim. Prowizja zastosowana w niniejszej umowie

znajduje swoje uzasadnienie w art. 36 a ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Wobec spełnienia przez pożyczkodawcę powyższych warunków i udowodnienia ich przez złożenie dokumentów Sąd uznał, iż powód udowodnił fakt zawarcia umowy z pozwaną, natomiast pozwana nie wykazała, iż spłaciła zaciągniętą pożyczkę.

Powodowie wywodzili swoje żądanie z łączącej ich z pozwaną umowy pożyczki. Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że pozwana zawarła umowę w formie elektronicznej.

Pozwana zobowiązała się do zwrotu kwoty 1348,36 zł wraz z dalszymi odsetkami, lecz tego nie uczyniła. Roszczenie stało się wymagalne z upływem terminu do spłaty pożyczki określonym w samej umowie. Z uwagi na powyższe Sąd zasądził od pozwanej solidarnie na rzecz powodów kwotę 1348,36 zł tytułem roszczenia głównego, odsetki umowne z tytułu niespłaconych odsetek kapitałowych w kwocie 29,10 zł, odsetki za opóźnienie od niespłaconych w terminie rat pożyczki w kwocie 22,72 zł oraz kwotę 70,34 zł z tytułu odsetek za opóźnienie od zadłużenia przeterminowanego od niespłaconego kapitału pożyczki liczonych od dnia wymagalności całej pożyczki tj. od dnia 6 marca 2018 r. do dnia 19 lipca 2018 r.

O odsetkach od łącznej kwoty 1470,52 zł orzeczono na podstawie art. 359 § 2 k.c. i art. 482§2 k.c. od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

Pozwani zarzucili, że kwota pożyczki nie została im wypłacona, lecz przeczy temu treść samej umowy. Z § 1 wynika jednoznacznie, że pożyczkę przyjęli. Wbrew stanowisku pozwanych odrębne od umowy pokwitowanie nie jest jedynym środkiem dowodowym mogącym wykazać wręczenie pozwanym spornej kwoty. Takim pokwitowaniem jest sama umowa, którą pozwana zawarła.

Niezasadny okazał się także zarzut pozwanej dotyczący pozorności umowy pożyczki. Zgodnie z art. 6 k.c. na pozwanej spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, lecz w toku procesu pozwana tego nie wykazała.

O kosztach Sąd orzekł w punkcie II wyroku w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i art. 99 k.p.c. oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2018 r. poz. 265). Powodowie wygrali sprawę w całości, stąd pozwana winna zapłacić na ich rzecz koszty zastępstwa procesowego w wysokości 270 zł, 30 zł tytułem zwrotu równowartości uiszczonej opłaty od pozwu, 17 zł tytułem zwrotu opłaty od pełnomocnictwa.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

Zarządzenie: (...)